

систему не постоји такав несклад између његове теоријске концепције и практичне примене. У идеалном смислу, скупштински систем је требало да буде замена за непосредну демократију која је тешко остварљива и оно што је требало да ради цео народ то је поверено скупштини, демократски изабраној од самог народа. Иако је највише хваљен и прихваћен у социјалистичким државама, овај систем се ту најмање показао као демократски, за разлику од, рецимо, Швајцарске која је постигла много већи успех са њим и због кога ужива епитет ретке земље која може да се похвали демократским карактером своје власти. Битно обележје скупштинског система по коме се он разликује од других система власти је у томе да се код њега представничко тело (скупштина) појављује као највиши орган државне власти и практично као носилац свих функција државе, а пре свега законодавне. Најпростије речено, овај систем постоји онда када скупштина има превласт над егзекутивом која је дужна да се потчини њеној вољи и због чега ту (како каже Д. Стојановић) реално постоји само једна, одн. скупштинска власт. Скупштина се пре свега појављује као носилац законодавне функције и врши је потпуно и искључиво тако да други органи немају удела и учешћа у њеном вршењу. Немогућност других органа у скупштинском систему да учествују у доношењу законодавних аката огледа се у непостојању извесних права и средстава тих органа која они иначе имају у систему поделе власти. Ту се мисли пре свега на право законодавне санкције, апсолутног или релативног вета као и проглашења (промулгације) закона. Она су по логици скупштинског система неспојива са начелом демократског јединства власти јер значе озбиљно задирање других органа у вршење законодавне функције. У суштини, скупштински систем власти полази од начела да у држави не могу да постоје три једнаке власти. У ствари само једна од њих (скупштинска) произилази из народа; представља народну вољу (суверенитет) и то је законодавна власт коју оличава демократска скупштина. Међутим, и једна тако надмоћна скупштина не може да преузме у своје руке све функције власти: доношење закона, њихово извршење и суђење, већ углавном задржава за себе само законодавну функцију док ове друге две преноси на извршну и судску власт, с тим да су јој ове подређене и у смислу организовања (конституисања) и функционисања одн. одговорности. Пошто нису равноправни са скупштином него су јој подређени, ови други органи (пре свих извршни) немају право да доносе било какве акте са законском снагом већ само обичне уредбе за извршење закона – дакле оне са подзаконском снагом.